

Willemsparkweg 153 is het verhaal van Herman Sleijsler die opgroeit in Amsterdamse volksbuurten rond de vorige eeuwwisseling. Hij wil graag dóórleren, droomt ervan naar de HBS te gaan. Maar zijn vader ziet liever dat zijn zoon komt meehelpen in de Wijnkooperij-Proeflokaal aan de Vijzelgracht.

Herman ontmoet zijn Sophie, huist met zijn groeiend gezin in anderhalve kamer op driehoog-achter in de Pijp. Met “zo weinig ruimte dat hij soms het gevoel heeft te zullen stikken tussen al die mensen die zo bovenop elkaar leven. Zo weinig ruimte dat je nauwelijks je eigen gedachten kunt denken zonder dat ze botsten tegen de muren, zonder dat ze botsten tegen de gedachten van je burens achter die muren.”

Steeds meer raakt hij ervan overtuigd dat hij die ruimte alleen kan vinden in een wijk waar de straten breder zijn en dus - letterlijk – meer ruimte bieden. Omdat daar als vanzelf ook meer geestelijke ruimte bestaat. Waar hij zijn kinderen kan geven wat hij zelf niet kreeg. Voor een goed begin in het leven moet je naar school. Moet je kunnen doorleren. Hij wil ál zijn kinderen naar de HBS sturen.

Zo pakken ze hun boedel bij elkaar en trekken de imaginaire grens over die de betere buurt scheidt van de volkswijk. Op 9 april 1924 doet hij 's morgens voor de eerste keer de deur van het slot van zijn Foto- en Kinohandel aan de Willemsparkweg. “Dat onvergetelijke moment dat de winkelbel voor de eerste keer klingelde, de eerste klant binnenstapte. Zo, Sleijsler, want dat bent u, neem ik aan? Een ietwat geaffecteerd stemgeluid. Hoe anders klinkt de taal in Amsterdam-Zuid. Na deze keurig geklede heer, want de mannen hier heten heren, volgden er meer. Het was waar, in deze buurt wonen mensen met belangstelling voor fotografie.”

